

[Pelle Voigt]

det, at erstatning af atomvåbnene ikke kan gennemføres, hvis man ikke inden to år træffer en beslutning.

Derfor siger han: Jeg tror, at hele NATO vil træffe en beslutning i år.

Spørgsmålet om, hvorvidt George Younger eller udenrigsminister Ellemann-Jensen er bedst inde i disse spørgsmål, kan kun besvares ud fra en personlig og politisk vurdering, landenes vægt og den almindelige indsigt i disse spørgsmål. Men vi må konstatere, at påstand står mod påstand, og at der i alliancen er uenighed om dette spørgsmål. Vi ved, at processen er meget langt fremme; vi ved, at det såkaldte ATACM-program er sat på den amerikanske kongres' budget allerede i 1987 med den ene forudsætning, at der skal indhentes en tysk accept af, at programmet sættes i gang, og at missilerne senere kan deployeres.

NATO's øverstkommanderende har åbenlyst givet udtryk for, hvad det er, han ønsker: Han ønsker landmissilerne udskiftet, og han ønsker en kraftig atomar oprustning med stand-off-missiler fra NATO's fly i det europæiske område; det er der ikke nogen tvivl om. Der er heller ikke nogen tvivl om – og det kan man bl.a. konstatere ved at læse adskillige internationale tidsskrifter og også Information i dag – at man ligesom i Montebellobeslutningens tid lægger op til, at denne erstatning af atomvåben med kvalitativt nye, langt farligere våben skal lanceres som et nedrustningsinitiativ, fordi man samtidig foretager det kunstgreb at fjerne nogle artillerigranater fra det europæiske område – nogle artillerigranater, som ingen militærperson i øvrigt aner hvad man skal stille op med, og som formentlig under alle omstændigheder ville blive fjernet.

Men det, der jo vil ske, hvis et sådant missilsystem stilles op, er, at det omgående vil udløse reaktioner på den anden side i form af modernisering og nyoprustning, måske også på det område, der hedder konventionelle missiler. Dermed taber vi det meget afgørende og vigtige momentum, som er skabt igennem INF-aftalen, og som indtil folketingsvalgets afslutning egentlig af et folketingsflertal blev betragtet som noget, der skulle føre frem til en tredje nul-løsning, til en endelig fjernelse af atommissilerne i Europa.

Udenrigsministeren har jo nemlig ret, når han påpeger, at Warszawapagten har ca. 16

gange så mange sprænghoveder placeret i Øst-europa, som NATO har i Vesteuropa. Vi taler i reglen om ca. 1.400 mod 88. Men det interessante er jo i en tid, hvor det er blevet utrolig moderne – og efter min mening med rette – at tale om asymmetriske nedskæringer, at der faktisk foreligger den forhandlingsmulighed at bytte disse 88 sprænghoveder bort imod en nulløsning, der får den anden side til at fjerne næsten 16 gange så mange missiler. Der er ingen logisk eller rimelig grund til ikke at gøre det, der er kun én grund, og det er vanetænkning i NATO.

Hovedtalsmanden for SPD's sikkerhedspolitik i Forbundsdagen, Wolfgang Biermann, har udtrykt det på den måde, at den eneste modernisering, der er brug for nu, er en modernisering af NATO's tankegang. Det er jo så sandt, som det er sagt. For netop denne forbenede tankegang truer nu med at sætte den proces, som vi alle har været glade for, og som vi alle har hilset velkommen, afgørende tilbage.

Tilsyneladende ønsker Forbundsrepublikken at knytte denne beslutning sammen med nedrustningsforhandlinger i stil med dobbeltbeslutningen i 1979. Det er ikke lysende klart – heller ikke efter ministerens tale i dag – om det er et synspunkt, Danmark støtter. Det kan være et synspunkt, Danmark støtter, hvis man læser talen på én måde. Det ville være rart at få det at vide. Vi har ofte, næsten til hudløshed, hørt både udenrigsministeren og forsvarsministeren tale om, at Danmark i disse sager bør forfare ligesom Norge. Jamen Norge er gået lysende klart og entydigt imod disse oprustningsplaner. Hvor er Danmark henne? Danmarks røst høres ikke.

Grunden til, at Danmark spiller med fordækte kort, er jo rent indenrigspolitisk, nemlig at regeringen er indbyrdes uenig. Det skyldes jo, at Det Radikale Venstre er modstander af modernisering, medens udenrigsministeren er tilhænger af modernisering. Den eneste måde at løse dette problem på er at sørge for, at Danmark så vidt muligt ikke siger noget som helst, og at det, vi siger, så vidt muligt ikke bliver opdaget af offentligheden. Men meget med udenrigs- og sikkerhedspolitik har det ikke at gøre.

I virkeligheden kan den politik blive skæbnesvanger, fordi Danmarks stemme kan blive afgørende i den diskussion i NATO, der beslutter, hvornår de endelige beslutninger skal træffes, og hvad de i givet fald skal indeholde. Der-